

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

De contemptu gloriæ. cap. 16.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

Marc. 4.

poterit. Semper enim dubius pendet, & dum errare metuit, errat, diuersarum gentium diuersas considerat sectas, & cui earum adhærendum sit, incertus fluctuat. Cum nulla vereor credibiliorque religio sit, quam quæ deo autore tradita est hominibus. Istos vero qui adhuc in ambiguo versantes nihil affirmare audent, pusilli animi esse declarat ipse dominus, qui discipulis tempestatem formidantibus. Quid (inquit) timidi estis, necdum habetis fidem? De talibus alibi ait. Ad tempus credunt, & in tempore tentationis recedunt. Ac ne plura enumerando longius protrahatur oratio, cuiusque vitia dominantur, imbecillus & infirmus est. Fortis autem inuictus, cui adest virtus, quem non deserit ratio, qua ipse suam voluntatem a seculi voluptatibus auersam, ad ea quæ cælo digna sunt, dirigit, & ad æterna properans, ea quæ temporalia sunt, constanti atque erecto animo contemnit.

¶ De contemptu gloriæ. Ca. XVI.

Matth. 8.
Luc. 5.

Mar. 9

Quod si in fortibus censerî cupimus, propter iam dicta, hominum rumusculos & famæ mundanæ blandimenta ne aucupemur. Si quod bene feceris, notum esse ei sat est, qui fidelium hominum benefacta, æternæ beatitudinis mercede compensat. Inanem autem gloriâ semp fugiendâ esse saluator noster & exemplo monstrauit, & preceptis docuit. Descendens de monte, leproso mundato iniunxit ne cui diceret, in hoc instruens oportere nos quidem beneficos esse erga proximum, & tamen laudationes hominum non querere. Duobus quoque cæcis, cum redintegratis oculis visum eis contulisset, comminatur dicitur, ut cauerent ne quis sciat, quamuis euangelista subiungens dicat. Illi autem exeuntes (in domo enim sanati fuerant) diffamauerunt eum in tota terra illa. Ex quo discimus, beneficia quæ contulimus, tacere quidem, quæ autem recepimus, prædicare, ut in altero ostentatio, in altero vitetur ingratitude. Idcirco cæci isti post acceptam sanitatem, ne iussi quidem silentium tenere potuerunt, neque tamen ob hoc reprehenduntur, quia & dominus

ideo iussit vt doceret humilitatem, & illi ideo non obedierunt, ne magis ingratitude offenderent. Iterum gloriam hominum minime appetendam esse ostendens cū multos aduersa valetudine varijsq; morbis oppressos pristinae sanitati restituisset, præcepit eis, vt Matthæus ait, ne manifestum se facerent. Quanquam enim non possumus non esse manifesti, quæties erga plurimos pietate liberalitateq; vtimur, nulli tamen alijs, nisi soli deo hoc quod pro eius amore præstamus, notum fieri cupere debemus. Quemadmodum in ihs qui graui morbo liberati sunt, sanitas latere non poterat, & tamen ipse q; eam induxit medicus, quasi latere posset, ne vulgaretur imperauit, testatus bona quidem omni loco, omni tempore facienda esse, non tamen ideo vt alijs sciant, sed vt obsequium præstetur deo, qui ea fieri præcipit, ad suam, non ad hominum gloriam, vt eam mercedem, quam nemo alius præstare potest, ab ipso recipere mereamur. Nullo modo celari potest illius vita, quem mortuum fuisse omnibus manifestum est, & in dñs filia archisynagogi suscitata, non solum præcepit se dicitur, sed vehementer præcepisse, vt nemo id sciret. Quorsum ergo spectat, quod ita præcipiat, nisi ne per bonum quod agimus, vulgi vuculas requiramus? Qui enim id captant, mercedem a dño pmissam non merentur. Sed quæri pōt, cum toties opasua pceptor humilitatis celari iusserit, cur apud Gergezæos dæmoniaco sanato dixit, Redi in domum tuam, & narra q̄ta tibi fecit deus, quare hic nuntari mandat, qd̄ in supradictis regi silentio præcipit? Respondeamus, quia alibi de se tanquam de homine silentium imponendo, iactantiam vitandam docuit. hic autem quasi de deo narrare oportere non dissimulauit, vt & nos quicquid bene agim⁹, non ad nostram, sed ad dei laudem referamus. Itaque non dixit, quanta ego, sed quanta tibi fecit deus. Illud quoq; qualiter accipi debeat, nunc indagandum occurrit, quod in Marco scriptū legimus, Et ingressus domū neminem voluit scire, & non potuit latere. Sed hoc apud gentiles in finibus Tyri & Sidonis gestū esse me-

Matt. 12.

Mar. 5

Lucæ. 8.

Marci. 7.

Marc. 7

Ibidem

minisse debemus, quibus non antequam Iudæis prædicandum erat euangelium. Quia ergo vulgandi gentibus euangelij nondum tempus erat, dominus Iesus noluit tunc illis nuntari per apostolos, sed tantum agnoscere per miracula, his duntaxat, qui vitro ad fidem venturi erant. Non ergo voluit aliquid quod non potuit, sed & quomodo voluit, latuit; & quomodo noluit, latere non potuit. rogatusq; a muliere Syrophœnissa, filiam eius a dæmonis vexatione liberavit, ut dum verbi prædicatio subtrahitur, mirabilium operatio credere volentes inuitaret. Neq; enim repudiari debent, qui non vocati ad Christum veniunt, si etiam vocati cum venerint, saluentur. Cæterum quia gloriæ contemptorem etiam inuitum ac nolentem sequitur gloria, apud eundem euangelistam habemus, q̄ Saluator noster, his qui surdum & mutum hominem ad se adduxerant, & sicut rogarunt, sanum receperant, præcepit ne cui dicerent: sed quanto magis præcipiebat ut tacerent, tanto plus prædicabant, & eo amplius admirabantur, dicentes: Bene omnia fecit, & surdos fecit audire, & mutos loqui. Præcipiebat sane ut taceret, sed tamen prædicantes non increpuit. Quo etiam nos opera nostra, & ad laudem nostram latere velimus, & ad profectum aliorum non latere. Sciebat enim ille, cui etiam futura præsentia sunt, quia magis prædicaturi erant, quod multis profuturum esset, & nequaquam ex hac causa silentium imperabat, sed ex ea, qua inanem gloriam non admittebat. Alioquin superuacaneum foret iubere aliquid eis, quos contrarium facturos non ignorabat. In omnibus igitur iustitiæ pietatisq; opibus querendæ propriæ laudis absit intentio, sed alienæ utilitatis causa, ut innotescamus non desit charitas, & id quoties videbitur opportunum, hoc est, cum non sit periculum ut vel auditor iactantiæ crimen imputet, vel doctor committat. Quod quoniam frequenter contingit, semper tutius existima, nihil de te prædicare, nihil quod deo teste agis, ab alijs inspicere velle. Gloriæ quippe mundanæ cupiditate duci omnino nefas esse etiam

tunc monstrauit dominus, cum diceret: Ego non quæro gloriam meam, Qui illum vere imitari desiderat, non quærat gloriam suam, sed gloriam dei, monente Apostolo ac dicente: Siue manducatis, siue bibitis, vel aliud quid facitis, omnia in gloriam dei facite. Illi omnia in gloriam dei faciunt, quod nihil ex his, quæ bene laudabiliterque agunt, sibi arrogat: sed cuncta ad gratiam dei, qua semper indigemus, referunt. Latere volunt, ne ipsi laudentur: latere nolunt, ut laudetur deus, obseruantes præceptum dicentis: Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent patrem vestrum qui in cælis est. Neque hoc repugnare putemus alteri sententiæ postea dictæ. Attendite ne iustitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis. Per hoc enim quod subiunxit. Ut videamini ab eis, ostentationem facti prohibet, non spectaculum. Eadem ratione & eleemosynam fieri iubet in occulto, & orationem in abscondito, ut totum optimi cuiusque studium sit, non suam laudem, sed dei quærere. Huiusmodi occultationem & parabola illa nobis in sinuat. Simile est regnum cælorum thesauro abscondito in agro, quem qui inuenit homo, abscondit. Thesaurum in agro, vitam perfectiorem in ecclesia intellige. Hanc cum inueneris, ita abscondere debes, ut quod per gratiam spiritus sancti adeptus es, per tuam inanem iactantiam non amittas. Et quoniam hoc cæleste donum comparari non potest, nisi contemnantur terrena. Vadit, inquit, & vendit vniuersa quæ habet, & emit ager illum. Renuntiat enim omnibus carnis voluptatibus qui perfectus est, ut voluptate spiritus quæ in deo habetur, frui possit. Quanto tamen perfectior fuerit, tanto minus latere poterit. Non potest abscondi ciuitas in monte posita, neque lucerna super candelabrum lucens. Quamuis in solitudine & in montibus. ferax perat cubilia ab humano cultu semotus, deo tamen volente, perditur, ut alij suo exemplo ad calcandam mundi gloriam, cælestium amore accendantur. Solus ergo in domino gloriari poterit, qui vanitatis humanæ pompam honoresque con-

Iohan. 8

1. Cor. 10.

Mat. 5.

Mat. 13

Gal. 6.

temperit. Sic enim & Apostolus gloriatus est, dicens: Absit mihi gloriari, nisi in cruce domini nostri Iesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, & ego mundo. Et si humilitas ista sanctos deceat, pfecto non sancti sed stulti sunt, qui terrenæ laudis honore delectantur. Horum nunc dementia veri assertionem ostendenda est, ne quis errore lapsus vitium amplectatur, p virtute: & dum honorari ab hominibus appetit, a deo reprobari mereatur.

De gloriæ appetitione. Ca. XVII

Matth. 23

Scribas & pharisæos inanis gloriæ arguebat dominus, cum de illis diceret: Omnia opera sua faciunt vt videantur ab hominibus. Dilatant enim phylacteria sua, & magnificant fimbrias. amant autē primos recubitus in cœnis, & primas cathedras in synagogis, & vocari ab hominibus Rabbi. Igitur q gloriā hominum appetit, non Christum, sed Christi aduersarios, scribas & pharisæos imitatur: quantoq; magis humano ore laudari concupiscit, tanto grauius iudicio condemnatur diuino. Multos quidem vanæ gloriæ cupiditas a Christi religione dissidere, & cōtra veritatem stare compellit. Dum enim cæteris ingento & eruditione p̄stare videri volunt, scripturæ sensus ab ecclesia receptos atq; approbatos impugnare nituntur, nec ad hæreticorum prauitatem declinare timent, vt aliquid se acutius inuestigasse rudi plebeculæ persuadeant, & apud indoctos doctorum laudem sibi comparent. Quamobrem talibus est dictum: Quomodo vos potestis credere, qui gloriā ab inuicem accipitis, & gloriā quæ a solo deo est, non quæritis? Pleriq; autē eodem appetendæ gloriæ vitio superati, tametsi fideles sint, si tamen ab infidelibus honorantur, cauent ore confiteri, quod corde credunt, & humanam laudem fide ipsa potiore habent. Siquidem tales illi erant, de quibus Iohannes memorat, dicens: Ex principibus multi crediderunt in eum, sed propter pharisæos non confitebantur, ne de synagoga eicerentur. Dilexerunt enim

Iohan. 5.

Iohan. 12